

El model de joc ofensiu que el Barça ha desplegat amb fortuna els darrers anys s'ha acabat imposant a la Lliga amb la presència de molts davanters de qualitat. ARXIU

Comença la temporada 93-94, amb expectatives diferents per als equips de futbol del país

Una Lliga de dibuixos animats

Romário-Laudrup al Barça, Mijatovic-Penev al València, el Lleida a Primera Divisió, l'Hèrcules d'Alacant a Segona A... Ha començat la Lliga de l'era Cruyff. La revolució del futbol comença a escampar-se. Entrenadors del món, uniu-vos!

La 63a Lliga de futbol espanyola ja haurà començat quan llegiu aquest article. Per tant, a l'hora de tancar l'edició no hi havia resultats. Tant hi fa, és la primera jornada d'un esdeveniment que es repeteix any rere any per aquestes dates. Enguany la Lliga no tan sols està marcada per la recessió econòmica, que ha obligat els clubs a una rígida política de fixatges, no per això menys espectaculars. Enguany comença l'era Cruyff en el futbol estatal. La bomba del futbol ofensiu –tres lligues i una Copa d'Europa, quatre premis de justícia– ha començat la seva ona expansiva arreu de l'estat espanyol, un espectacle que ha traspasat les línies-fronteres marcades per un futbol de trinxera –polsosa– més aviat al·lèrgic a qualsevol revolució que passi per l'intel·lecte.

Però, com afrontaran els equips del nostre país la temporada tot just començada? Vegem-ho, un per un.

EL 'DREAM TEAM' DE ROMÁRIO

En primer lloc, el tricampió, de qui Jorge

Cruyff és ja un referent del futbol europeu. ARXIU

Valdano, entrenador del Tenerife, diu: "El Barcelona és avui en dia una referència, per al futbol espanyol i per al futbol mundial". Ruud Gullit, ex-jugador del Milan i actual jugador de la Sampdòria, també hi diu la seva: "Cruyff i Sachi (constructor del Milan) són els dos tècnics que han revolucionat el futbol internacional. Cadascun a la seva manera han trencat amb un joc totalment diferent. Cruyff ha adaptat un sistema nou, que, a més, és espectacular. Va ser el primer a fer jugar la gent d'aquesta forma. Si surt un futbol atractiu i espectacular, darrere hi ha un geni".

El geni –Cruyff és més que un entrenador– veia, el passat 17 de juliol, el seu somni –ordres per a Josep Lluís Núñez, president de l'entitat culé, que ja s'ha après la lliçó– fet realitat: Romário da Souza Faria, davant brasiler de 27 anys, fitxava amb el Barça per tres temporades amb opció a una quarta, provinent del PSV Eindhoven holandès i abans del Vasco de Gama del seu país natal. Una operació que costava 400 milions de pessetes, més 150 milions per cinc partits amistosos que

haurà de jugar l'equip català. El goleador -14 gols en 16 partits- cobrarà igual que els altres tres estrangers del Barça: 125 milions de pessetes. Calia un davanter centre nat amb instint assassí, que afegís pressió als altres estrangers, i segons les paraules de l'entrenador, "tècnicament molt bo i capaç de jugar en un metre quadrat de terreny".

El F.C. Barcelona ha fitxat, com cada any, poc però bé: Iván, migcampista de 22 anys arribat del Sporting de Gijón; Qui-

que Estebaranz, de 27 anys, provinent del Tenerife i que en la seva aparició a l'Estadi Olímpic de Barcelona, el 31 d'agost, davant el Sevilla, va demostrar amb un gran gol del que és capaç. També s'han recuperat Christiansen, del Sporting, i Ekelund, del filial. El cos tècnic, segons Rexach, "busca un Barça imprevisible que per molt que se l'estudii no se sàpiga com parlar-lo". La frase "aquest any, també" torna a aparèixer -i no tímidament- en el fil musical de l'afició blau-grana. Amb l'espina de la Copa d'Europa de fons, que més d'un es voldrà desclavar. Qüestió d'orgull. I això és, precisament, el que vol Johan Cruyff.

EL VALÈNCIA DE 'MIJA'

L'holandès Guus Hiddink, entrenador del València, que enguany celebra el seu 75 aniversari, també compta amb un gran equip, amb la incorporació del montenegrí Pedja Mijatovic. El centrecampista de 24 anys, provinent del Partizan de Belgrad, s'ha guanyat l'afició a pols, encara que el seu caràcter extravertit li ho ha posat més fàcil en unes terres alegres per naturalesa. Va arribar entre la indiferència de tothom. Es va posar a entrenar a marxes forçades, en ple període de vacances, per estar a punt a l'inici de la pre-temporada. I tota la resta va arribar després: va posar dempeus tot l'estadi del Mestalla en el Trofeu Taronja i va omplir de mocadors blancs l'estadi de San Mamés amb un gol de paràbola des de mig camp. I va ser declarat, allà mateix, millor jugador en el 80 aniversari de la *catedral*. Això, més nou gols abans de començar la Lliga, l'han convertit no tan sols en el nou ídol de l'afició valencianista, sinó en el fitxatge estrella de la temporada (juntament amb Romário), i que al

Mijatovic és una de les grans revelacions de la nova temporada. A 3XIU

costat de Penev pot configurar un tàndem mortífer.

El València també ha fet una bona política de fitxatges amb la finalitat de treure's el mal gust de boca de la temporada passada, quan va ser un dels millors equips i al final no va obtenir cap títol. Així, s'ha fet amb els serveis de l'argentí Juan Antonio Pizzi, procedent del Tenerife, i amb els mallorquinistes Pep Gálvez i Pep Serer, destinat, aquest darrer, a substituir el carismàtic Voro, que se

n'ha anat al Deportivo de la Corunya, equip revelació de la temporada passada. Ambdós han superat amb escreix les previsions i poden guanyar-se aviat un lloc fix en l'equip.

Tant el Barça com el València tenen enguany pressupostos més grans que anys anteriors, encara que l'augment no és espectacular. El Barça, amb 100.355 socis, puja, enguany, a 7.163 milions de pessetes. Una part important del capítol d'ingressos ve dels contractes televisius. L'entitat culé té signat un contracte de quatre anys amb la televisió per 4.900 milions. També compta amb un contracte publicitari de 5.000 milions. El València, per la seva banda, amb 24.600 socis -nombre provisional atès que els carnets i abona-

ments es retiren al novembre- té un pressupost de 2.768 milions, 296 més que l'any passat, i ja n'ha ingressat en concepte d'abonaments 1.010. El contracte televisiu li aporta 677 milions i la publicitat i els partits de Lliga, 252 i 266, respectivament.

EL LLEIDA DE MANÉ

El Lleida, amb 7.500 socis, té el segon pressupost més modest de Primera Divisió: 600 milions de pessetes. Però això no fa enrere el club entrenat pel basc José Manuel Esnal, *Mané*, que ha portat, en quatre anys, l'equip de la Segona Divisió B a la més alta categoria.

Enguany s'enfronta al més difícil per a equips dels anomenats modestos, que és mantenir-s'hi. I les armes de Mané són ben clares: disciplina i barreja de veterania i joventut en l'onze titular. I a l'equip, les coses li han sortit força bé durant la pre-temporada. Els fitxatges han respost i l'equip ha guanyat tots els pròxims rivals de la Lliga que s'ha trobat en els amistosos: Logronyès, Saragossa, Osasuna i Atlètic de Bilbao. Això és important perquè ara es pot assegurar que el Lleida, amb aquestes victòries, s'ha tret els possibles complexos d'un equip que acaba de pujar de categoria. "Som un equip de Primera", ha declarat Mané.

La renovació de la plantilla ha estat quasi total, amb la incorporació de deu jugadors. Urbano Ortega, ex-blau-grana i ex-espanyolista, i Albert Aguilà són els fitxatges estrella; Albert Tomàs i Xavi Gar-

Amb els nous fitxatges el València C.F. aspira a tot en la Lliga que ara comença. A 3XIU

cia, ambdós finalment cedits pel Barça; l'hispano-brasilera, Alé, que no ocupa plaça d'estranger; Mauro Ravníc, el porter croat, i el migcampista bosnià Nicola Milinkovic, de qui els informes tècnics asseguren que té un dels xuts més potents del futbol europeu. Es dona la paradoxa que al Lleida hi havia alhora un croat, un bosnià i el serbi Milan Djurdjevic, aquest darrer finalment descartat. Amb tot, l'entrenador es permet d'afirmar sense complexos que "serem un dels conjunts més forts a l'inici de la Lliga".

SEGONA A, LA LLUITA PER PUJAR

Tot al contrari li passa al Reial Mallorca, que enguany comptarà amb un dels equips més fluixos dels últims anys. Modèstia és la paraula que defineix aquesta temporada l'equip illenc que l'any passat, amb un pressupost de més de 800 milions de pessetes —el més alt de Segona Divisió— tenia un objectiu molt clar: aconseguir l'ascens directe a Primera. Tot anava bé fins unes cinc o sis setmanes abans de finalitzar el campionat, quan el club barrelet va començar a perdre punts de forma inexplicable mentre el Lleida s'assegurava, jornada rere jornada, amb el primer lloc de la classificació. A la fi, la promoció i el desastre. No hi havia ascens i tot va trontollar. Rumors insistents de *crack* econòmic durant tot el mes de juliol i un dèficit de més de 300 milions de pessetes que així ho avala.

Una jornada abans d'acabar la Lliga, el president Miquel Dalmau destitueix Llorenç Serra Ferrer i col·loca en el seu lloc Jaume Bauçà, entrenador amateur i fins aleshores professor d'EGB. El miracle no es va fer i el Mallorca es quedava a Segona, amb més pena que glòria: es van declarar transferibles tots els jugadors —el València se n'ha aprofitat a bastament— i s'endevinava un pressupost d'austeritat justificat així per Dalmau en la Junta General d'Accionistes, celebrada el passat 30 d'agost: "Tot el que hem fet venent els principals jugadors, ha estat assegurar la continuïtat del club, que era el principal objectiu". Així, el pressupost d'enguany s'ha reduït a 624 milions de pessetes i el capital social passa de 625 milions a 325. Tot això agreujat per la desil·lusió dels socis, el nombre dels quals podria no arribar enguany a la passada xifra de 4.000.

Un equip que aquesta Lliga es veurà les cares amb el Mallorca és l'Espanyol de Camacho. Amb la diferència que aquest sí que té el punt de mira fixat des del primer dia a Primera Divisió. L'entrenador Camacho deia, el dia de la presentació, que

Romário i Laudrup: dos homes i un destí

Per mi, marcar gols és tan natural i senzill com caminar". Amb aquestes paraules el fitxatge estrella de la temporada,

Romário, parla de la seva habilitat per connectar la pilota amb la xarxa de la porteria contraria. I les estadístiques de la pre-temporada no enganyen. I tant és així, que ja es parla de l'equip blau-grana de la temporada 93-94, com del "Barça de Romário". Ha eclipsat l'agressivitat del búlgar Stòitxkov i l'entrenador del Tenerife, Jorge Valdano, amb la subtilesa que el caracteritza li ha atorgat la millor definició que se li podia fer: "Sembla un jugador de dibuixos animats". Inclús Josep Lluís Núñez, que aconsellat per les experiències fallides amb jugadors brasilers, no es refiava, en un primer moment del jugador, que a més venia precedit per certa mala fama, va llançar la següent càrrega de profunditat al lloc on les deixa anar des de fa molt temps, la casa blanca de Ramón Mendoza: "Es com Butragueno, però millor". Poc després confessaria no estar sorprès amb cap gol de Romário: "Tinc un vídeo de cinquanta minuts que recull tots els seus gols: de cap, de taló, en jugada, rematant la passada de la mort, tots. He vist totes les variants. Amaga el somni de la quarta lliga consecutiva".

Però si a aquest fenomen, li ajuntem el danès Laudrup, el resultat de la combinació és futbol químicament pur. Així ho van demostrar davant el Tenerife el passat 28 d'agost. Veure com Laudrup desplaça cap a l'esquerra i fa una de les seves passades al peu de Romário perquè aquest sense pensar-s'ho col·loqui, en un exercici de senzillesa màxima, el cuir dins de la porteria, la rampa d'electricitat fa que tota l'afició culé s'alci de les cadires.

Laudrup: Molts el consideren el millor jugador d'Europa actualment.

"l'Espanyol està molt viu, però molt viu". I 3.000 socis aplaudien. Pocs dies abans l'editor José Manuel Lara pagava de la butxaca 180 milions de pessetes pel búlgar Velko Iotov, davanter provinent del Botev Plovdiv, i el cedia al club de la seva ànima per tres anys, amb unes paraules que denota la seva posada al dia futbolística: "Iotov és molt millor que Stòitxkov i, cronòmetre a la mà, molt més ràpid que Gento". El club s'encarregarà només de la fitxa i del sou del jugador. I per damunt Sarrià es passeja l'ombra d'una possible venda de l'estadi per poder fer front als perennes problemes econòmics del club espanyolista. Tot un drama, vaja. Només apte per a nostàlgics.

Faran també companyia al club de Sarrià i als mallorquins, el Castelló i el Vila-real, que no s'han mogut de categoria, però que aspiren a fer-ho, el primer, i a mantenir-se dignament, el segon, amb el fitxatge estrella de l'ex-realista Mikel Loinaz, i si es pot pujar, per què no?

I una bona notícia per als seguidors alacantins és la tornada a la Divisió de Plata, després d'uns anys de romandre a la Segona B, de l'Hèrcules, que no ha fet grans fitxatges, però que com ha manifestat el seu entrenador, Quique Hernández, pretén "que la música no s'ature", en una clara referència a l'esperança de seguir amb la ratxa ascendent fins arribar a Primera Divisió, on va estar-s'hi divuit temporades i va assolir un reeixit cinquè lloc. Ja està preparant, de fet, la conversió en Societat Anònima Esportiva

per engrescar una afició que té la ben guanyada fama de ser una de les millors del nostre país. Com a dada significativa, cal dir que l'Hèrcules durant la pre-temporada només ha perdut contra el Reial Madrid.

Romário ha il·lusionat els barcelonistes amb la seva capacitat golejadora.

J. M.

Joan Mari
(amb informacions de Miquel Payeras)